Eschatos

Ştefan Crăciun

Motto

„Dacă duşmanul face o greşeală lasă-l să o facă până la capăt” Napoleon Bonaparte

N-am ştiut ce ne-a lovit, nici în coşmarurile noastre nu ne aşteptam la aşa ceva. Prea puţini am scăpat şi cei care am făcut-o ne-am răspândit prin toate galaxiile.

Cauza eram tot noi, dar în mod indirect. Nu am învăţat din greşelile făcute pe propria planetă cu coloniile: fiecare imperiu a sfârşit printr-un război mai mult sau mai puţin distrugător.

După ce am descoperit metodă de călători în spaţiu am întâlnit alte civilizaţii, dar în mândria – sau prostia noastră i-am considerat inferiori. Am înfiinţat colonii şi i-am supus.

Acest lucru s-a întors ca un bumerang asupra noastră şi ne-a distrus. Auzisem de un artefact foarte puternic, Ar Hat, dar nu credeam să existe o aşa forţa în „colonii”.

Ar Hat era arma supremă: un fel de bombă cu antimaterie, dar care distrugea tot ce era pe suprafaţa planetei şi o făcea de nelocuit.

După ce au folosit Ar Hat a început războiul care ne-a distrus complet. Cei care am scăpat suntem doar rămăşiţe ale civilizaţiei umanoide, eram doar nişte vagabonzi interspaţiali.

Primele două sute de ani am supravieţuit cu greu, dar după ce s-a terminat războiul am reuşit să ne împământenim pe o mică planetă din sistemul Rigen3. Dar nici acolo nu am avut linişte: o întreagă specie era acuzată pentru crimele comise de cele câteva persoane care se aflau la conducerea imperiului nostru.

A trebuit după un secol să plecăm şi de acolo. Aşa am ajuns să trăim ca nişte criminali cu toate că trecuseră trei sute de ani de la distrugerea planetei pe care noi o numeam Terra şi îi spuneam acasă…

Mulţi au început să lucreze pe navele de transport intergalactice, dar stigmatul nu fusese şters de pe frunţile noastre. Dar şi mai mulţi au început să lucreze ca mercenari pentru cei care plăteau mai mult şi care cel puţin le arătau un dram de respect ca oameni. Cei mai

norocoşi au reuşit să prindă un loc pe staţiile spaţiale unde alături de alţi pribegi ai Universului căutau un loc de refugiu.

Familia mea a fost printre cele norocoase. Eu m-am născut pe Staţia Galactică: Hope 13. Era un nume ciudat pentru o super-navă care se plimba de ici colo în univers pentru a găsi un adăpost permanent pentru Vagabonzi aşa cum ne numeau toţi.

La vârsta adolescenţei am aflat de ce se uitau mai ciudat la mine ceilalţi copii: eram Om. Nu-i uram, îi compătimeam, pe ei dar și pe mine.

Acolo am învăţat cum să lupt pentru viaţa mea şi a celor din jur. Pe staţie sau oraş zburător cum o numeam când eram mici am învăţat aproape tot ceea ce știu acum. Viaţa pe staţie nu era uşoară în primul rând datorită luptei permanente pe care o duceam cu cei care ne urau acolo pe Hope 13, dar cel mai rău erau vânătorii de sclavi şi ghici! noi oamenii eram cei mai căutaţi. Nu doar pe noi nevoiau, ci şi pe ceilalţi Vagabonzi.

Noi eram un fel de perla a sclavilor fapt pentru care pe staţie au început şuşotelile. Uneltirile au ajuns la urechile lui Albherg, care era un sprijinit al nostru cu toate că nu era om, ci era fand. Albherg era liderul staţiei şi lui ne supuneam toţi şi la aflarea uneltirilor a convocat Consiliul. Le-a spus celor din Consiliu să se ridice şi să-şi spună nemulţumirile:

— Aici noi suntem ca o familie uriaşă şi trebuie să ne ajutăm unii pe alţii nu să încercăm să ne discredităm pentru cine ştie ce scopuri ascunse. Dacă cineva are ceva de le reproşat oamenilor să o facă acum şi vom vedea ce este de făcut. Dar înainte de toate am eu ceva de spus: Oare nu oamenii ne-au ajutat când ne era cel mai greu? Nu datorită lor suntem încă liberi? De câte ori nu şi-au vărsat sângele pentru noi când ar fi fost mult mai uşor pentru ei să stea deoparte? Nu credeţi că timp de trei secole şi jumătate şi-au ispăşit toate greşelile comise sau nu? Are cineva ceva de le reproşat?

Atunci au tăcut cu toţii dar ghinionul nu ne-a părăsit şi în scurt timp Albherg a murit şi la conducere a venit Thesion, un destar. Cu toţii ne-am dat seama că ne aşteaptă vremuri grele deoarece el era unul dintre cei care ne urau.

Revoltă împotriva oamenilor a reînceput. Şi noi nu îl mai aveam pe Albherg drept ajutor. În Consiliul condus de Thesion s-a decis să fim alungaţi de pe staţie. Cei câţiva care s-au opus au fost ucişi şi ni s-a impus ca în 24 de ore să părăsim staţie sau… Printre cei care au făcut scandal se aflau și părinţii mei.

Din lașitate am plecat de unul singur cu o navetă de luptă în care mi-am înghesuit cele câteva lucruri pe care le aveam. Îmi era frică de ceea ce urma să se întâmple, dar am închis ochii şi am îndreptat o rugăciune către un Dumnezeu care încă ne pedepsea pentru ceea ce făcuseră strămoșii noștri. Cu gândul la dreptatea divină am pornit la drum. Mă îndreptam către Nicăieri.

Ghinionul a făcut să cad pe mâna unor piraţi. Dar nu am renunţat prea uşor la libertate și probabil că asta i-a determinat să nu mă vândă ca sclav. Era acolo un pirat bătrân fers la origini. El se numea Jongas și m-a primit pe lângă el ca învăţăcel. M-a învăţat totul despre navigaţie, arme și viaţă de nelegiuit.

Am aflat de la liderul piraţilor Antonas, tot fand ca și Albherg, ca mulţi vânători de sclavi erau chiar cei din aceeași specie cu mine. Lucrul acesta m-a scârbit şi am trăit unul din acele momente când îţi doreşti să nu te fi născut.

Norocul s-a întors cu faţa spre mine căci Antonas s-a dovedit a fi fratele lui Albherg. Am aflat că acesta îmi modificase ceva circuite în nava astfel că în cazul unei izgoniri de pe staţie să ajung la Antonas. Chiar și după moarte Albherg se dovedea un prieten adevărat al oamenilor.

Am găsit în navă şi o scrisoare în care îşi cerea iertare pentru faptul că nu m-a consultat înainte de a mă trimite povara lui Antonas. Pe lângă acest lucru m-a rugat să rămân alături de moși până când îmi voi găsi Calea.

Dar din moment ce deveneam pirat a trebuit să îmi iau un nume nou. Mi-au spus Eschatos Aisthesis. Mi s-a spus că însemna Ultima Senzaţie. Am întrebat de ce dar nu mi-au spus așa fusese alegerea lui Albherg.

De la karstul Gsagno am învăţat multe despre meditaţie, onoare și despre filosofia călugărilor kronieni. Gsagno fusese în tinereţe

călugăr.

După zece ani petrecuţi alături de piraţi devenisem foarte cultivat fapt pentru care îmi spuneau Nobilul, dar numai în glumă. Cu toate că am învăţat foarte multe lucruri de la ei pentru moşulicii piraţi eram tot învăţăcel dar după cum spuneau ei ultimul şi cel mai bun pe care l-au avut în vieţile lor.

Simţeam că urma să mă despart de ei curând. Sângele îmi clocotea după răzbunare, luptăm fără nici cea mai mică urmă de inhibiţie faţă de moarte… Mă simţeam ciudat.

I-am mărturisit lui Antonas şi a început să râdă cu poftă, dar nu mi-a spus nimic cu toate că faţa lui exprima o bucurie enormă. Seară pe când luăm cina a luat cuvântul;

— Escathos era şi timpul să te schimbi… Abia acum îţi vom spune ce ai făcut în ultimii 15 ani cât ai stat cu noi. Dar mai întâi primeşte ultimul cadou de la Albherg, şi zicând acestea a luat de lângă el o cutie alungită pe care mi-a dat-o. Înăuntru era o sabie superbă şi o scrisoare sigilată.

— Scrisoarea o vei lăsa pe mai târziu, nu ai aflat totul.

— Ce mai este de aflat? am întrebat mirat.

— Nu te-ai mirat că deşi te-am numit Eschatos Aistesis ţi-am spus doar Eschatos?

— Ba da, dar mi-a fost jenă să vă întreb.

— Ei bine ai făcut-o acum, şi chipul său bătrân devenit dintr-odată extrem de serios, sabia pe care o ai în mână este Aistesis…

Am rămas cu gura căscată şi observând acest lucru mi-a spus foarte ceremonios:

— Tu împreună formaţi un tot unitar, mai multe detalii ai în scrisoarea de la Albherg. Tot ce ştiu este că noi ne-am dus la capăt promisiunea faţă de ai tăi şi faţă de Albherg… Acum adio prietene! Te vei urca în aceeaşi navetă cu care ai venit vei pune pilotul automat care are coordonatele indicate de mine. Până ajungi vei citi scrisoarea de la Albherg şi acolo tre’ va aştepta răsplată pentru cei 15 ani cât ai stat alături de noi.

Am încercat să mai spun ceva dar niciunul din ei nu a mai vorbit de-a lungul cinei. La sfârşit fiecare mi-a întins câte o scrisoare după

care m-au condus la navetă.

Scrisoarea de la Albherg spunea că Eschatos mă desemna pe mine ca fiind Ultimul Om, iar ca orice războinic trebuia să am o armă pe măsură. Abia acum am coş sabia din teacă şi i-am simţit energia vie trecându-mi prin trup. Abia acum eram Eschatos Aistesis.

Totodată aflăm că eu puteam fi salvatorul umanităţii şi al universului de regimul abuziv al hsadilor. Urmă un rând care m-a îngrozit puteam fi Ar Hat în formă biologică.

Ar Hat, un cuvânt care făcea să se cutremure Universul, îmi era atribuit mie - un Om…

* * *

Oamenii după ce timp de trei secole ai fost hăituiţi de noii lideri ai Universului au pus mâna pe Ar Hatul uman şi cum l-au înşelat pe acel tânăr…

I-au otrăvit mintea cu tot felul de minciuni şi l-au manipulat cum au vrut. L-au făcut să-şi ucidă prietenii care l-au ajutat şi i-au îndreptat furia zdrobitoare asupra tuturor celor care le stăteau în cale.

Atunci farrzii şi-au dat seama că a căzut pe mâna cui nu trebuia şi au încercat să-l facă să-şi amintească de ceea ce fusese şi ceea ce devenise… Dar vai scump au plătit curajul de a-i înfrunta pe Oameni.

Astfel a început A Doua Era Umană. În dorinţa lor teribilă după putere Oamenii şi-au îndreptat asupra lor din nou furia Universului. Acum au fost zdrobiţi de typhoonieni. În cei zece ani cât Ar Hatul a fost alături de ei au redevenit puterea care fuseseră înainte de distrugerea planetei lor.

Dar Ar Hatul avea conştiinţa. După vorbele farrzilor a început să se îndoiască de faptul că ceea ce făcea era bine. A intrat în Starea Supremă sau Meditaţi-o cum i se mai spunea şi a luat legătura cu Spiritel Farrd. El nu dorise decât să găsească un loc în univers pentru oameni un sistem unde să fie lăsaţi în pace, dar a fost transformat fără voia sa într-o armă de răzbunare.

Câţiva oameni au rămas credincioşi visului de avea o planetă pe care să trăiască în pace şi doar aceia au scăpat. Typhoonienii şi liderul lor Dariu care şi-au eliberat galaxia i-au dat încredere. Pe cei câţiva i-a dus la loc sigur şi atunci şi-a îndreptat privirile spre cei care l-au folosit

pentru o răzbunare stupidă care nu ajută nimănui. Şi pentru a fi sigur că nimeni nu se va mai putea folosi de el s-a aruncat cu naveta pe Terra, vechea planetă a oamenilor…

Legendele spun că ar fi reuşit să supravieţuiască planetei…